

РЕШЕНИЕ

№ 401

гр. София, 25.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Мария Бойкинова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **9958** по описа за **2022** година докладвано от съдия Мария Бойкинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на директора на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, чрез юрк. А., срещу решение № 3473/19.09.2022 г. на Софийски районен съд, по н.а.х.д. № 17541/2021 г., Наказателно отделение, 20-ти състав. С решението е отменено наказателно постановление (НП) № 262/11.11.2021 г., издадено от директора на Столична дирекция на вътрешните работи, с което на Н. Г. С., на основание чл. 209а, ал. 4, предложение 2, във връзка с чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето (ЗЗ) е наложена глоба в размер на 300 лв.

В касационната жалба се релевират доводи за необоснованост и неправилност на обжалваното решение, като постановено при неправилно приложение на материалния закон. Сочи се, че по делото безспорно се установява извършеното от Н. С. нарушение, изразяващо се в непоставянето на защитна маска на лицето или друго средство, покриващо носа и устата, на закрито обществено място. Счита, че районният съд неправилно е приел, че в конкретния случай са налице предпоставките на чл. 28 от ЗАНН. Изтъква, че с поведението си нарушителят е създал реална опасност от разпространението на вируса Covid-19, поради което правилно и законосъобразно му е наложено наказание „глоба“ в размер на предвидения в закона

минимум - 300 лева. Твърди, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, описано е нарушението – дата, място на извършване и обстоятелствата, при които е извършено, както и че спазени са сроковете по чл. 34 от ЗАНН. По горните съображения иска от съда да бъде отменено обжалваното съдебно решение и вместо него да бъде постановено ново, с което да бъде потвърдено наказателното постановление. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, се представлява от юрк. А., която изразява становище за основателност на касационната жалба. Подробни съображения се съдържат и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по касационната жалба оспорва жалбата. Счита решението на районния съд за правилно и законосъобразно, поради което моли да бъде оставено в сила.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, X. касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е основателна.

В атакуваното решение първоинстанционният съд правилно е установил фактическата обстановка въз основа и след анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства. Установил е, че на 25.10.2021 г., около 09.50 часа в [населено място], на закрито обществено място - перона на метростанция „Ж. К.“, Н. Г. С. не е поставил защитна маска на лицето си или друго средство, която да покрива носа, в условия на обявена в Република България извънредна епидемична обстановка с Решение № 325 на Министерски съвет и удължена с Решение № 395/28.04.2021 г. на МС, с което не е изпълнил въведеното със заповед на Министъра на здравеопазването № РД-01-743/31.08.2021 г., в раздел I, т. 7, задължение за всички лица, когато се намират в закрити обществени места да носят защитна маска за лице или друго средство с аналогична функция. За констатираното нарушение бил съставен АУАН, връчен на сочения за нарушител при условията на отказ, надлежно удостоверен с подписа на един свидетел. Писмени възражения срещу АУАН, в срока по чл. 44, ал.1 от ЗАНН, не са постъпили. Въз основа на АУАН е издадено обжалваното пред районния съд наказателно постановление.

От правна страна съдът е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма, при спазване на установения ред и в преклузивните срокове предвидени в чл. 34 от ЗАНН. Независимо от безспорно установено по делото извършване на описаното в АУАН и НП нарушение, съдът е приел, че са налице предпоставките на чл. 28 от ЗАНН за „маловажност“ на случая, поради което е отменил наказателното постановление. Обосновал е този извод с мотиви, че деянието извършено за първи път и не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност от останалите случаи на този вид нарушения.

Настоящият съдебен споделя изводите на районния съд, че АУАН и НП са издадени от материално компетентни лица по смисъла на закона, при спазване на

разпоредбите на чл. 34 от ЗАНН, но не може да сподели направеният такъв, че осъщественото деяние представлява маловажен случай. Обстоятелствата отчетени от районния съд, за да приеме случая за маловажен, са обстоятелства смекчаващи отговорността на деца и същите в случая са взети в предвид от наказващия орган при определяне на размера на наложеното наказание - в минималния такъв, предвиден в закона. В случая лицето е нарушило въведените противоепидемични мерки, целящи да предотвратят масово заболяване на хората от широко разпространен вирус. Обект на увреждане или засягане от нарушението са обществени отношения свързани живота и здравето на гражданите. Деянието е типично за вида си, липсват обстоятелства, които да го характеризират като такова с по-ниска степен на опасност в сравнение с други нарушения от същия вид, свързани с незначително нарушение на нормативните задължения по спазване на въведени противоепидемични мерки със заповеди на органи на държавно управление.

Предвид горното настоящият съдебен състав намира, че не са налице предпоставките за приложение на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

Спорът е изяснен от фактическа и правна страна, поради което и на основание чл. 222, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, подлежи на решаване по същество.

Административнонаказателната отговорност на ответника по касация е ангажирана на основание чл. 209а, ал. 4, предложение 2 във връзка с чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето, който в редакцията му, действала към момента на извършване на нарушението, предвижда административно наказание глоба от 300 до 1000 лв. за нарушаване или неизпълнение на въведени с акт на министъра на здравеопазването или на директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 1 или, ал. 2, освен ако деянието не съставлява престъпление. Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от ЗЗ (ДВ, бр. 28 от 2020 г., в сила от 13.03.2020 г.) при възникване на извънредна епидемична обстановка министърът на здравеопазването въвежда противоепидемични мерки на територията на страната или на отделен регион. В съставения АУАН и в НП е посочена Заповед № РД-01-743/31.08.2021 г. на министъра на здравеопазването, с която са били въведени противоепидемични мерки на територията на страната, като с т. 7 от същата, е въведено и задължение за всички лица, които се намират в закрити или на открити обществени места в т. ч. транспортни средства за обществен превоз, търговски обекти, паркове, църкви, манастири, храмове, зали, улици, автобусни спирки и др., да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба или друго средство, покриващо носа и устата, в т.ч. кърпа, шал и др. Безспорно от доказателствата по делото се установява, че ответникът по касация е бил на закрито обществено място в [населено място], в метростанцията на метрото на спирка „Ж. К.“, без поставена маска или защитно средство, покриващо носа и устата, което сочи на неизпълнение на задължението за спазване на противоепидемичните мерки, въведени с акт по чл. 63, ал. 1 от Закона за здравето, поради което законосъобразно е ангажирана отговорността на соченото основание.

По отношение на санкцията същата е наложена в минимален размер, поради което е и правилно определена в НП.

Във връзка с гореизложените съображения, настоящият съдебен състав намира, че районният съд неправилно е отменил наказателното постановление.

Обжалваното решение следва да бъде отменено, като неправилно и незаконосъобразно и вместо него да се постанови решение, с което да се потвърди

процесното наказателно постановление.

С оглед изхода на спора ответникът по касация следва да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, сумата от 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд - София град, X. касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 3473 от 19.09.2022 г., постановено по н.а.х.д. № 17541/2021 г., по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 20-ти състав, и вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 262/11.11.2021 г., издадено от директора на Столична дирекция на вътрешните работи, с което на Н. Г. С., на основание чл. 209а, ал. 4, предложение 2, във връзка с чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето е наложена глоба в размер на 300 лв.

ОСЪЖДА Н. Г. С., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 (осемдесет) лева, представляващи разноски по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.